

Motion till riksdagen 2013/14:So441

av **Ellen Juntti (M)**

Handlingsplaner gällande brott mot barn

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om möjligheten att se över behovet av obligatoriska handlingsplaner gällande brott mot barn på arbetsplatser vars verksamhet berör barn och ungdomar och där det råder anmälningsskyldighet.

Motivering

År 2012 anmäldes 18 300 misshandelsbrott mot barn i åldern 0–17 år. Av dessa var 3 230 mot barn 0–6 år vilket var en ökning med 11 % från 2011. År 2012 anmäldes 2 880 våldtäkter mot barn i åldrarna 0–17 år, till detta tillkommer andra sexualbrott, olaga hot m.m. Enligt Brottsförebyggande rådet är mörkertalet stort.

Forskning visar att barn som utsatts för brott betydligt oftare drabbas av ångest, depressioner, inlärningsproblem eller dras in i kriminalitet och missbruk, jämfört med andra barn.

Myndighetspersonal vars verksamhet berör barn och ungdom, såsom förskolor, skolor, personal inom hälso- och sjukvården, rättspsykiatrisk undersökningsverksamhet, socialtjänsten och kriminalvården, är skyldiga att genast anmäla till socialnämnden om de i sin verksamhet får kännedom om något som kan innebära att socialnämnden behöver ingripa till ett barns skydd. Det gäller även dem som är verksamma inom enskild verksamhet som berör barn och unga eller annan yrkesmässigt bedriven enskild verksamhet inom hälso- och sjukvården eller på socialtjänstens område.

Anmälningsskyldigheten är absolut och ovillkorlig och får inte bli föremål för överväganden av den anmälningsskyldige själv. Tyvärr är anmälningsbenägenheten låg och bedömningen är att högst hälften av misstankarna anmäls. De flesta anmälningarna kommer från polisen och skolan, men ytterst få från

Fel! Okänt namn på

BVC/MVC och övrig hälso- och sjukvård. Undersökningar har visat bland annat att barnläkare trots diagnos om misshandel eller sexuella övergrepp väljer att inte anmäla.

Detta kan få katastrofala följder för ett barn och allt måste göras för att anmälningsbenägenheten ökar. Det är också ytterst viktigt att personal vet hur man skall agera vid misstanke. Det har visat sig finnas stora brister i detta, många vet helt enkelt inte hur de skall gå till väga. Till exempel ringer många förskolor till den misstänkte förövaren, som oftast finns i hemmet, och talar om att barnet berättat att denne blivit utsatt för brott. Då har förövaren fått tid att undanröja bevis, påverka barnet och andra vittnen m.m., vilket i förlängningen inneburit att hela utredningen förstörts innan den ens har hunnit börja. Detta kan få katastrofala följder för barnet, många gånger med fortsatt misshandel eller sexuella övergrepp.

Det är mycket viktigt att det finns klara och tydliga rutiner på varje arbetsplats där anmälningskyldighet råder, helt enkelt tydliga handlingsplaner som hjälper personalen att göra rätt. Personal på många arbetsplatser känner sig osäkra på hur de skall agera, de önskar sig klara och tydliga rutiner.

För att öka anmälningsbenägenheten, skapa tydliga rutiner och därmed göra att färre barn far illa, bör regeringen överväga möjligheten att ge Skolverket, Socialstyrelsen och andra berörda myndigheter i uppgift att ta fram nationella handlingsplaner gällande brott mot barn och säkerställa att dessa handlingsplaner finns på varje arbetsplats där anmälningskyldighet råder.

Vi måste göra allt för att hjälpa och stötta barn som utsätts för dessa grymheter.

Stockholm den 17 september 2013

Ellen Juntti (M)